

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ ΚΑΙ ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ Η' ΛΟΥΚΑ (10 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ)

Διαβάσαμε σήμερα, αγαπητοί μου, από τον Ευαγγελιστή Λουκά την παραβολή του καλού Σαμαρείτου. Του ανθρώπου εκείνου, που προσέλαβε τον πόνο του περιπεσόντος στους ληστές ανθρώπου και αφού τον σπλαχνίσθηκε, δεν υπολόγισε τις θρησκευτικές διαφορές που υπήρχαν μεταξύ τους και περιέθαλψε τον τραυματισμένο άνθρωπο.

Ο Χριστός, ως όντως καλός Σαμαρείτης, υπερβαίνει με την θυσία του τά ὄρια τῆς Ἰουδαίας και δίνει τό ἔλεός Του σέ ὀλόκληρη τήν ἀνθρωπότητα.

Ο Ευαγγελιστής Ἰωάννης μαρτυρεῖ και ἀπαγγέλει ὅτι «οὕτως ἠγάπησεν ὁ Θεός τόν κόσμον, ὥστε τόν Υἱόν Αὐτοῦ τόν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς Αὐτόν μή ἀπόληται, ἀλλά ἔχη ζωήν αἰώνιον». Ὁ ἀνευδεής Θεός δημιούργησε τόν κόσμο γιά νά μεταδώσει σ' αὐτόν τήν δική Του ζωή και νά τόν καταστήσει κοινωνό στή δόξα Του. Προσέλαβε τήν ἀνθρώπινη φύση και τήν ἔκανε περιεχόμενο τῆς θεϊκῆς Του Ὑποστάσεως. Προσέφερε σέ ὅλους τό σῶμα Του «εἰς βρῶσιν» και τό αἷμα Του «εἰς πόσιν», «ἵνα σωθῆ ὁ κόσμος δι' Αὐτοῦ». Ἀπό φιλανθρωπία γιά τό ἀνθρώπινο γένος κατέβηκε στόν πιό ἐπώδυνο ἄδη τῆς θυσιαστικῆς Ἀγάπης Του, γιά νά νικηθεῖ ὁ θάνατος, ὁ μέγας ἐχθρός τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτό τό ἔργο τοῦ ἐλέους, ὁ Χριστός τό προβάλλει ὡς ὑπόδειγμα και τό παρουσιάζει ὡς ἐντολή.

Στόν διάλογο τοῦ νομικοῦ μέ τόν Ἰησοῦ, ὅταν ὁ πρῶτος ρώτησε τί νά κάνω γιά νά κληρονομήσω τήν αἰώνια ζωή, ὁ Κύριος ἀπαντᾷ ταυτίζοντας τήν αἰώνια ζωή μέ τήν ἀγάπη γιά τόν Θεό και τόν πλησίον. Καί ὅταν ἐκεῖνος ξαναρωτᾷ «ποιός εἶναι ὁ πλησίον μου», ὁ Χριστός τοῦ μιλάει μέ τό παράδειγμα τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου γιά τό ἔλεος.

Τό ἔλεος ἐν πρώτοις ἔχει νά κάνει μέ τήν ὑλική βοήθεια και ὑποστήριξη πρὸς τούς ἀδελφούς μας. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι γύρω μας που δυστυχοῦν και περιμένουν νά τύχουν τοῦ δικοῦ μας ἐλέους. Εἶναι σημαντικό νά πάψουμε νά σκεπτόμαστε μόνο τόν ἑαυτό μας. Οἱ περιστάσεις τοῦ βίου ἔφεραν πολλούς ἀνθρώπους σέ δεινή οικονομική κατάσταση. Δέν ἔχουν ποῦ νά κλίνουν τήν κεφαλή γιά λίγη βοήθεια. Εἶναι ἀνάγκη ὁ καθένας ἀπό ἐμᾶς τούς χριστιανούς νά μπεῖ σ' αὐτή τήν προοπτική νά σκέπτεται και νά βοηθᾷ ὅσο μπορεῖ τούς ἀνθρώπους γύρω του. Ἄν δέν ἔχουμε χρήματα γιά νά βοηθήσουμε, ἔχουμε

σίγουρα έναν καλό λόγο να πούμε για να παρηγορήσουμε. Μία επίσκεψη σε ένα πάσχοντα αδελφό μας, ένα βλέμμα παρηγορίας και συμπαράστασης στους γέροντες που μαραζώνουν στα γηροκομεία, μία ζεστή προσευχή και μία άπλη παρουσία σε τόσους συνανθρώπους μας, που περνούν δύσκολες ώρες στα ιδρύματα και τα νοσοκομεία.

Ζούμε ως άτομα και πεθαίνουμε στα όρια του εαυτού μας χωρίς να γνωρίσουμε την χαρά της προσφορᾶς και της θυσίας. Για να καταλάβουμε την αξία της ευσπλαχνίας και του έλεους, οφείλουμε πρώτα να αναγνωρίσουμε την πτώση μας, τον χωρισμό μας δηλαδή από τον Θεό και τον συνάνθρωπο.

Όλα ξεκινούν από τό πόσο αντιληφθήκαμε τον χωρισμό αυτό και τό τί ζημιά επέφερε μέσα μας. Θα καταλάβουμε τότε ότι ο άνθρωπος είναι φτιαγμένος για να ζει σε κοινωνία με τον Θεό και τον συνάνθρωπο. Η στροφή μας όμως προς τον ίδιο μας τον εαυτό έβγαλε τους άλλους από την καρδιά μας. Και ενώ έχουμε την εντύπωση για τον εαυτό μας του καλού ανθρώπου, δυσκολευόμαστε πολύ να συγχωρήσουμε και να παρέχουμε έλεος. Αν θυμηθούμε πρόσωπα και πράγματα που μᾶς δυσκόλεψαν στο παρελθόν, θα διαπιστώσουμε ή ότι αδιαφορούμε ή ότι αισθανόμαστε γι' αυτούς κάποια ταραχή ακόμη μέσα μας.

Ο Χριστός, λοιπόν, ως θεραπεία της ταλαιπωρημένης από τον έγωισμό ψυχῆς μας, αλλά και ως εκπλήρωση της πνευματικῆς αναζητήσεώς μας, θέτει τό έλεος και την θυσία.

Νά βοηθάμε με κάθε δυνατό υλικό μέσο, με κάθε είδους συναισθηματική συμπαράσταση, αλλά κυρίως, να δείξουμε έλεος συγχωρώντας ο ένας τον άλλον. Αυτή είναι και ή μεγαλύτερη μορφή έλεους. Διότι μπορούμε εύκολα να δώσουμε υλικά πράγματα σε ανήμπορους αδελφούς μας, δύσκολα όμως συγχωρούμε από καρδιάς εκείνους που μᾶς αδίκησαν, αφού όλοι μας σχεδόν ανήκουμε στην κατηγορία εκείνη, όπως και ο νομικός της παραβολῆς, της δικαίωσης του εαυτού μας.

Η άμαρτία μᾶς λήστεψε και μᾶς γύμνωσε από την χάρη του Θεού. Αφού λοιπόν όλοι μας άμαρτήσαμε, κατά συνέπεια χάσαμε την χάρη του Θεού και είμαστε γυμνοί άρετων. Ως γυμνοί και πένητες πῶς θά γίνουμε σκληρόκαρδοι προς τους όμοίους μας; Όπως εμεῖς, λοιπόν, ζητούμε τό έλεος από τον Θεό για τά δικά μας άμαρτήματα, έτσι ἄς τό παρέχουμε και στους αδελφούς μας, Αμήν.